

[Tinning]

indført, sagde vi: det her er noget underligt noget, for på den ene side synes vi, det er en god idé, fordi det giver mulighed for den gradvise tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet. Men på den anden side er det noget skidt, fordi ordningen er bygget således op, at når folk én gang er gået ud, så bliver de ude og kan ikke komme ind igen. Så var der også dette med den økonomiske nedtrapning eller nedtrapningen af niveauet, som var indbygget i ordningen, som vi kritiserede. Og nu står vi i dag, så vidt jeg kan høre det, med et socialdemokrati, der er villig til at lytte, måske fordi kritikken nu er nået ind i egne rækker – hvad ved jeg – lytte til kritikken af, at efterlønsordningen er for usmidig, villig til i en eller anden forstand at diskutere, om vi måske kan gøre den lidt mere blød og lidt mere smidig. Og vi står egentlig også med et lovforslag, der i hvert fald foregiver at ville imødekomme behovet hos den enkelte for den gradvise tilbagetrækning.

Så jeg synes også – det er i tråd med det, fru Aase Olesen siger – at det ville være ærgerligt at opgive forsøgene i hvert fald på at opnå bred enighed. Nu er det jo ikke hver dag, VS lægger op til et forlig i bred enighed, men det ville være ærgerligt at opgive forsøgene på at opnå bred enighed omkring dette her. Når man står og lytter til debatten, så siger alle jo: ja men selvfølgelig skal vi have de selvstændige ind, selvfølgelig skal vi have tjenestemændene ind, selvfølgelig skal der også gøres noget for lønarbejderne, selvfølgelig er det noget skidt, at kvinderne får for dårlige muligheder. Og jeg er i hvert fald enig med fru Aase Olesen i, at det værste, der kunne ske, ville være at lave en eller anden ordning, som blev lavet om efter nogle års forløb. Hvornår hr. Erik B. Smith overhovedet får parlamentarisk mulighed for at foretage sig noget som helst, er selvfølgelig et temmelig uklart spørgsmål, men det værste, vi ville kunne gøre, var at lave en ordning, der, lad os så sige inden for en kortere årrække, blev lavet om igen. Det var vel formentlig også mest af alt et forsøg på at rasle med sablen eller spejderkniven, hvad det nu er.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Hr. Tinning kommenterede mine naive forestillinger omkring det Danmarksbillede, der tegner sig af, hvor denne lov skal gælde, når den nu engang bliver vedtaget, sikkert med et bredt flertal i dette folketing. Spørgsmålet er, hvem det egentlig er, der opfatter Danmarksbilledet naivt. Det virkelige billede siger, at ca. halvdelen af samtlige lønmodtagere er beskæftiget i den offentlige sektor. Min erfaring siger mig, at der er en stor grad af samtale og sund fornuft mellem ledelse – det kan være helt op til ministeren, det kan være til amtsråd, amtsborgmestre, byråd og borgmestre – og lønmodtagere. Heri indgår også fordeling af arbejde, valg af arbejdstid efter samtaler og sund fornuft, og det er den samme samtale og sunde fornuft, der præger det store billede af private virksomheder i dette land.

Den opfattelse, hr. Tinning har, kunne passende være, at vi er et samfund med mange store virksomheder med mange ansatte. Der er ca. 110.000 virksomheder i dette land med under 10 ansatte. Det er her, den største del af de privat engagerede lønmodtagere er beskæftiget, og i den type af virksomheder er det sådan, at det igen foregår ved samtale og sund fornuft mellem leder, virksomhedsindehaver, og ansatte. Og det har vi også fuld tillid til vil være fungerende, når delpensionsvilkårene skal aftales. Det er stadig ikke den store stygge ulv, der jager rundt med medarbejderne. Det er et fortegnet billede, og det er i virkeligheden en urimelighed over for de mennesker, der lever i dette Danmarksbillede.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Hr. Thor Pedersens talstørrelser var jo stort set noget vrøvl. Det er ikke rigtigt, at halvdelen af lønmodtagerne er ansat i den offentlige sektor, men lad det være. Jeg mener, vi kan sætte os ind og finde en grundbog i samfundsfag – jeg har en liggende derhjemme, jeg er uddannet gymnasielærer i samfundsfag – så kan vi gennemgå arbejdstyrkens sammensætning. Det er ikke det, der er afgørende.

Det, som er anderledes interessant, hr. Thor Pedersen, er, at selvfølgelig synes katten, at det er så hyggeligt at snakke med musen. Det hele foregår fornuftigt, der er orden